

Трѣбва да сж били прочути още въ турско време: тукъ сж идвали да пекатъ варь майстори даже отъ Киречъ-къой при Солунъ. Презъ изтеклото десетилѣтие (време на трескаво строителство следъ войнитѣ) варницитѣ сж работили день и нощъ. Тѣ сж десеть. Двама майстори сж добивали (за 5—6 денонощия работа на една пещь) чиста печалба 1200 лева. А превозачитѣ (съ биволски кола на желѣзни оси, които издържатъ товаръ до 2000 кгр.) правели въ денонощие по нѣколко сефера (до гара Орѣшець, на 6 клм. отъ тукъ) и изкарвали по нѣколко стотини лева. Ето, презъ тѣзи години мнозина върбовченци сж построили своитѣ градски кжщици.

Сега всичко е замрѣло. Печели се на пещь отъ двама майстори и за 5—6 дни работа само 150 л. И пакъ нѣма пазаръ за варьта!

Варницитѣ сж обли 3—4 м. високи, съ пещна врата долу и коминенъ отворъ горе. Отъ вжтре тѣ сж зазидани съ огнеупорни камъни (въ пещитѣ се достига до 3000 градуса температура,) Чудно: всички тѣзи зазидани камъни (сианитъ, андезитъ, сбитъ червенъ пѣсъчникъ) сж покрити съ кристално стъкленъ слой. Очевидно, употрѣбяванитѣ въ тѣзи варници материали даватъ елементи за добиване на първокачествено стъкло. И още по-чудно: тази (добила се при голѣма температура) стъклена облицовка на зазиданитѣ камъни е нашарена съ зеленитѣ ивици на малахита, съ синитѣ — на азорита и съ нѣкакви златисто-жълти петна. Това е така и